

1. SØNDAG EFTER HELLIGTREKONGER (2. TEKSTRÆKKE).

Ullerød Kirke (Frederiksborg Valgmenighed), den 7.1.2018, 10.30.

Salmer: 318 - 417 - 482 - 401 / 321 - 455 - 624.

Kære menighed!

Jesus siger: "Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

Der er ikke noget at tage fejl af. Ordene er få og enkle og klare. Vi kender dem. Vi kan dem udenad, for vi hører dem hver gang der er dåb i kirken: "Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

For rigtigt at forstå hvad Jesus vil sige til os, må vi dog have noget mere med. Vi er et godt stykke inde i Markusevangeliet, og vi kan spørge hvad det er Markus i det hele taget vil lægge særlig vægt på i sin beretning om Jesus.

Og når man spørger sådan, er det næsten altid godt at gå tilbage og se hvordan et skrift begynder. Begyndelsen angiver hvad der er sigtet med det hele. Hvordan begynder Markus?

Markus præsenterer først helt kort Johannes Døber som den der forbereder at Jesus skal komme. Han nævner at Jesus bliver døbt af Johannes i Jordanfloden. Han nævner i et par sætninger at Jesus var fyrré dage i ørkenen og blev fristet af Satan.

Og så hører vi første gang Jesu ord. De ord er den egentlige begyndelse. Det er selve evangeliet. Det er den store glæde: "Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!"

Gud har været på vej med sin magt. Tiden er gået, men nu er det den rette tid. Mennesker har ventet og længtes og håbet, og nu er det den rette tid for Gud. Nu vil Gud det. Nu er det os ganske nær. Nu er det virkelighed midt iblandt os.

Det menneske der siger disse ord, er selv virkeligheden bag ordene. Ja, i og med ham er ord og virkelighed ét. I og med ham virker ordene det de siger. I og med ham virker Guds magt i denne truede verden.

Men hvad vil Gud med sit rige - med sit herredømme - med sin magt? Gud vil netop bringe sit riges virkelighed, sit riges livgivende kraft helt ind i denne verden, helt ned på jorden.

Han vil gå imod alle de kræfter, al den ondskab, al den død som truer og ødelægger hans skaberværk. Og han vil omslutte og bære og fylde os mennesker med sit liv og hele sin Ånds kraft.

Gud har gennem tiden skabt forsoning mellem mennesker. Han har befriet og ført sit folk. Han har genoprettet det der blev tabt. Nu skal hans værk føres til ende. Nu vil han gøre sig til ét med os mennesker og én gang for alle besejre alt det der truer og ødelægger vores liv. Og ja! Til sidst vil han besejre døden selv.

Det begynder på dette sted og på denne tid. Det begynder i en fjern egn af et stort rige. Det begynder blandt små og uanselige mennesker. Det begynder med dette ene fattige menneske. Et menneske uden embede og uden magt. Uden beskyttere. Et menneske blandt mennesker. Men til sidst en udstødt og forladt.

Vi hører at han bryder op fra sin by og vandrer fra sted til sted. Han har nogle få tilhængere med, men han har ikke sit blivende sted.

På et tidspunkt er de kommet til en anden egn end deres hjemegn. Der er en lille flok kvinder. De har hørt om denne mand, og de kommer bærende med deres børn. Helt små børn der må bæres. Kvinderne vil at han skal røre ved børnene. Bare røre ved dem.

Kvinderne ved nok ikke helt hvorfor de gør det. Men de fornemmer en kraft og liv som de ikke før har kendt. Der er noget på færde med denne mand som er stærkere end deres og deres små børns udsatte liv.

De mænd der er sammen med Jesus, har ikke fattet hvad der foregår. De vil bare videre på den mærkelige færd som de er kommet med på.

Men så er det Jesus siger: "Lad de små børn komme til mig. Det må I ikke hindre dem i." Og han føjer noget til som ingen nok rigtig forstår, men som ingen nok heller kan glemme: "Guds rige er deres. Sandelig siger jeg: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

For Jesus er børnene virkelige mennesker der bliver båret og bragt til ham. Men børnene er også et tegn.

Hvad er et barn? Et barn er et menneske ved sin begyndelse. Ikke andet end netop et menneske. Guds nyskabte menneske.

Jesus kommer som Guds menneske til os mennesker, og han vil finde os netop som mennesker og ikke som andet end mennesker.

Han vil os i vores oprindelighed. Han vil tilbage til begyndelsen for at noget helt nyt kan ske. Vi skal først ned til grunden for at noget helt nyt kan bygges op. Vi skal tilbage til skabelsens morgen - altings skabelse og hvert menneskes skabelse - for at vi omsider kan blive sådan som det fra begyndelsen var Guds mening og hensigt.

Vi har forfejlet målet. Vi har tiltaget os mere end vi har fået givet. I denne dødens verden har vi forsøgt at overleve med magt.

Dette menneske kommer for at give os alt hvad han har at give og til sidst give sig selv. Og for at vi kan fatte det og tage imod det, må han bringe os tilbage til at være børn og kun børn, mennesker og kun mennesker, mennesker der ikke har andet end det vi hele tiden får givet.

Vi er mennesker der er under andre magter og ikke ser ud til at kunne befries af nogen. Han vil vise os at kun han der er uden magt i denne verden, kun han kan befri os.

For han har Guds magt, ikke fordi den tilhører ham, men fordi Gud selv - Faderen selv - har givet ham den. Han har fået alt, og han vil give os alt. Så stort er det, og vi må ikke for nogen pris gøre det mindre.

Da Jesus har sagt sine ord, tager han imod børnene fra deres mødre. Han tager børnene i favn og velsigner dem.

Han rører ikke bare ved dem. Han er ikke en fjern og ophøjet religiøs skikkelse. Han er virkelig til stede dér hvor mennesker kommer, og mennesker er, og han gør som et menneske gør. Han tager børnene ind til sig, og han velsigner dem sådan som det ene menneske kan ønske alt godt for det andet.

Men hans velsignelse er samtidig Guds velsignelse!

Hvad vil det sige at Gud velsigner? Guds velsignelse er ikke bare et ønske. Guds velsignelse er ikke bare ord. Når Gud velsigner, bliver velsignelsen til virkelighed. Virksom virkelighed. "Mit ord skal ikke vende tomt tilbage," hører vi hos profeten Esajas.

Når Jesus velsigner os, er det Gud der velsigner os, og vi får del i alt det Gud har givet ham. Guds nyskabende kraft bliver levende og virksom i os. I dåbens ord. I nadverens ord. I ethvert af Jesu ord til os, til dig og til mig: "Omvend jer!" Se alting i et nyt lys! I Guds lys! Med Guds rige for øje! "Følg mig!" Vær med på min vej! Vejen gennem mørket til lyset!

Efter prædikenen skal vi synge Grundtvigs salme O kristelighed. Det er vigtigt at vi forstår ordet "kristelighed" rigtigt. Det betyder ikke *kristendom* og slet ikke *kirkelighed*. Det betyder *Kristus-lighed*.

Grundtvig tager i en prædiken netop det nydøbte, velsignede barn som eksempel. Barnet, det er mennesket der kun er menneske. Det er mennesket der er henvist til bare at modtage det som Gud giver det. Det er det af Gud velsignede menneske.

Og sådan er jo netop Kristus selv: blot et menneske, blot en fattig og ydmyg, et menneske der modtager alt af sin himmelske Far og giver det frit til enhver, et menneske der ikke vil andet end det hans himmelske Far vil.

Det er denne guddommelige menneskelighed hans ord og hans velsignelse lægger i os. Det er sådan vi bliver dannet til lighed med ham.

Må han som har begyndt sin gode gerning i os, fuldføre den indtil Kristi Jesu dag! Amen.